

ЧУДЕСНИЯТЪ КОНЪ

Това било много отдавна. По цѣлата земя настанала суша. Земята изсъхнала и се попукала. Пресъхнали изворитѣ, поточетата, рѣкитѣ. Изгорѣли полята, пожълтѣли горитѣ. А нивитѣ не пускали класъ, не давали жито.

Плъзнали хората по горитѣ да търсятъ вода и диви плодове. Но изворитѣ били пресъхнали. Никакви плодове нѣмало изъ безводнитѣ гори. Дори и ягодитѣ не вързали отъ страшната суша. И по пжтищата, полята, селата, градоветѣ — хората умирали отъ жажда и гладъ. Но никой не можелъ да имъ помогне.

Въ единъ градъ, далече задъ планинитѣ, въ една малка къщица умирала бедна жена. Нейниятъ синъ тръгналъ да търси вода за нея. По прашнитѣ пжтища нѣмало никой. Полята жълтѣли, пусти и безкрайни.

Неочаквано на пжтя му се изпрѣчила една мравка.

— За кжде си тръгналъ? — попитала го тя.

Момчето отговорило:

— Майка ми умира отъ жажда. Търся вода. Но нийде нѣма.

— Чакай, ще ти покажа, — отвърнала мравката. — Азъ търсихъ цѣлъ день зърна по

нивитѣ за малкитѣ си мравчета и съмъ капнала отъ умора, но ела да ти покажа. И тя му посочила накжде да върви.

Продължилъ синътъ по прашния пжтъ и срещналъ единъ старецъ, който едва пристъпялъ съ боситѣ си крака, като се подпиралъ на тояжката си.

— Откъде идешъ, дѣдо?

— Охъ, остави се, синко! Ходихъ по горитѣ и търницитѣ. Краката ми се разкървавиха отъ трънитѣ. Но все пакъ намѣрихъ нѣколко трънки, изсъхнали шипки и глогинки за болното си внуче. То ме чака сега да му отнеса нѣщо.

И старецътъ разкрилъ пазвата си, кждето имало нѣколко шипки и глогинки и малко изсъхнали трънки. А краката му били издраскани и прашни.

Събулъ бедниятъ синъ обувщата си, далъ ги на стареца, а самъ тръгналъ босъ. Нагорещениятъ прахъ парѣлъ краката му. Но той билъ доволенъ, че помогналъ на стареца.

На единъ завой по пжтя видѣлъ легналъ човѣкъ, който умираше отъ жажда. Той билъ гологлавъ. Палещото слънце съвсемъ било изсушило лицето му. Попуканитѣ му устни не